

6. ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Εδάφιο μνήμης: «Διότι πάντες είσθε υιοί Θεού διά της πίστεως της εν Χριστώ Ιησού... Δεν είναι πλέον Ιουδαίος ουδέ Έλλην, δεν είναι δούλος ουδέ ελεύθερος, δεν είναι άρσεν και θήλυ· διότι πάντες σεις είσθε εις εν Χριστώ Ιησού.» Γαλάτας 3/γ' 26-28.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 1/α' 39-55, 2/β' 36-38, 7/ζ' 11-17, 36-50, Ρωμ. 10/ι' 17, Λουκά 8/η' 1-3, 18/ιη' 1-8.

Το κατά Λουκάν ευαγγέλιο ονομάστηκε και «Ευαγγέλιο των Γυναικών» γιατί, περισσότερο από τα υπόλοιπα ευαγγέλια, αναφέρεται στο πόσο ο Ιησούς ενδιαφέρθηκε για τις γυναίκες και τις συμπεριέλαβε ακόμη και στη διακονία Του.

Την εποχή του Ιησού οι γυναίκες είχαν ελάχιστη αξία. Ορισμένοι Εβραίοι μάλιστα ευχαριστούσαν τον Θεό στην προσευχή τους που δεν γεννήθηκαν σκλάβοι, Εθνικοί, ή γυναίκες. Στην Ελληνική και στην Ρωμαϊκή κοινωνία οι γυναίκες δέχονταν χειρότερη μεταχείριση. Ένας άνδρας παντρευόταν μόνο και μόνο για να κάνει κληρονόμους και είχε τις παλλακίδες για τις αμαρτωλές του επιθυμίες.

Υπό αυτές τις συνθήκες, και ενώ οι γυναίκες αντιμετώπιζονταν τόσο άσχημα, ο Ιησούς φέρνει τα καλά νέα ότι και οι γυναίκες είναι κόρες του Αβραάμ (δείτε Λουκά 13/ιγ' 16). Πόσο ευτυχισμένες θα πρέπει να ήταν αυτές οι γυναίκες που άκουσαν από τον Ιησού ότι είναι παιδιά του Θεού και ίσες με τους άνδρες στα μάτια Του. Το μήνυμα σήμερα για τις γυναίκες όλων των εθνικοτήτων εξακολουθεί να είναι το ίδιο: όλοι, άνδρες και γυναίκες, είμαστε ίσοι στον Ιησού Χριστό.

Κυριακή 3 Μαΐου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Μόνο ο Λουκάς αναφέρεται στην αντίδραση αυτών των γυναικών στο μεγαλύτερο θαύμα της ιστορίας: στην ενσάρκωση του Υιού του Θεού για να ολοκληρώσει την λυτρωτική αποστολή του από τον Πατέρα και να εκπληρώσει τις Μεσσιανικές ελπίδες του λαού Του. Αν και αυτές οι γυναίκες δεν είχαν κατανοήσει πλήρως το γεγονός, τα λόγια και οι αντιδράσεις τους δείχνουν την πίστη και τον θαυμασμό τους στα έργα του Θεού.

Διαβάστε στο Λουκά 1/α' 39-45, την συνάντηση της Ελισάβετ και της Μαρίας. Πώς τα λόγια της Ελισάβετ δείχνουν την αντίληψή της, όσο περιορισμένη κι αν ήταν, ως προς το μεγάλο γεγονός που διαδραματιζόταν;

.....

.....

.....

.....

Μετά την Ελισάβετ τον λόγο πήρε η Μαρία (Λουκά 1/α' 46-55). Ο ύμνος αυτός της Μαρίας είναι γεμάτος από παραπομπές της Παλαιάς Διαθήκης, μαρτυρώντας έτσι πόσο καλά γνώριζε τα Γραπτά και πόσο κατάλληλη ήταν για το ρόλο της ως μητέρα του Ιησού. Ο ύμνος της Μαρίας δεν εδραιώνεται μόνο στην Παλαιά Διαθήκη αλλά και στη σχέση της με τον Θεό. Η ψυχή της ταυτίζεται με του Κυρίου καθώς και η πίστη της με την ελπίδα του Αβραάμ.

Διαβάστε Λουκά 2/β' 36-38. Ποιες σημαντικές αλήθειες φανερώνονται μέσα από την ιστορία της Άννας στο ναό;

.....

.....

.....

.....

.....

Η προσδοκώμενη ελπίδα βρίσκει την εκπλήρωσή της στον Ιησού. Μία ηλικιωμένη χήρα αναγνωρίζει το θαύμα και μαρτυρεί για τον Σωτήρα σε όλους όσους πήγαιναν στο ναό. Ήταν η πρώτη ευαγγελίστρια.

ΣΚΕΨΗ: Προσπαθήστε να φανταστείτε τον θαυμασμό αυτών των γυναικών μπροστά στα γεγονότα. Τι μπορούμε να κάνουμε για να διατηρήσουμε ζωντανό τον θαυμασμό στην καρδιά μας για αυτές τις σπουδαίες αλήθειες που καλούμαστε να διακηρύξουμε;

Δευτέρα 4 Μαΐου

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Διαβάστε Λουκά 7/ζ' 11-17 την ιστορία για το θαύμα στην πόλη της Ναϊν. Αυτή η χήρα ήρθε αντιμετώπιη με μία ακόμη τραγωδία, τον θάνατο του μοναχογιού της. Στην κηδεία παρευρίσκονταν πλήθος ανθρώπων που συμμερίζονταν τη θλίψη της. Ο χαμός του μοναχογιού της και το αβέβαιο μέλλον μπροστά της έφεραν την απόλυτη θλίψη και απελπισία στην καρδιά της. Όμως καθώς η πομπή της κηδείας έβγαινε από την πόλη, συναντήθηκε με ένα άλλο πλήθος που έμπαινε στην πόλη. Την πομπή που έβγαινε την οδηγούσε ο θάνατος πάνω σε ένα νεκροκρέβατο, ενώ την άλλη η ζωή στο πρόσωπο του Δημιουργού. Καθώς οι δύο πορείες συναντήθηκαν, ο Ιησούς πρόσεξε την απελπισμένη και γεμάτη πόνο χήρα. «Και ιδών αυτήν ο Κύριος, εσπλαγχνίσθη δι' αυτήν και είπε προς αυτήν, Μη κλαίε» (Λουκά 7/ζ' 13). Η φράση «μη κλαίε» θα ήταν ανούσια εάν δεν την έλεγε ο Ιησούς - ο Κύριος της ζωής. Πίσω από την εντολή «μη κλαίε» βρισκόταν η δύναμη που μπορούσε να ανατρέψει τον λόγο για τα δάκρυα αυτής της γυναίκας. Ο Ιησούς προχώρησε, άγγιξε το νεκροκρέβατο και πρόσταξε τον νέο να σηκωθεί. Το άγγιγμα του νεκρού θεωρούνταν ακαθαρσία (Αρ. 19/θ' 11-13), αλλά για τον Ιησού η ευσπλαχνία ήταν πιο σημαντική. Η κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών ήταν πιο σημαντική από την προσκόλληση στους τύπους. Οι πολίτες της Ναϊν δεν ήταν απλώς μάρτυρες ενός σπουδαίου θαύματος, αλλά έλαβαν και ένα θαυμάσιο μήνυμα: Για τον Ιησού δεν υπάρχει διαφορά στον πόνο των ανδρών και των γυναικών, και στην παρουσία Του η δύναμη του θανάτου χάνεται.

Διαβάστε επίσης Λουκά 8/η' 41,42,49-56. Ο Ιάειρος ήταν αρχισυνάγωγος, άνθρωπος με μεγάλη επιρροή και υπεύθυνος για τη σωστή λειτουργία της συναγωγής. Εκτός από μεγάλη επιρροή, είχε δύναμη και πλούτη. Αγαπούσε την κόρη του και δεν δίστασε να πλησιάσει τον Ιησού για την θεραπεία του παιδιού του.

ΣΚΕΨΗ: Τα λόγια του Ιησού είχαν τη δύναμη να φέρουν από τον θάνατο τον γιο στη μητέρα και την κόρη στον πατέρα. Σκεφτείτε πόσο απίστευτα ήταν αυτά τα θαύματα για τους παρευρισκομένους, αλλά και για τους ίδιους τους γονείς. Τι μαρτυρούν αυτές οι αναφορές για την δύναμη του Θεού; Τι μαρτυρούν για την περιορισμένη αντίληψη που έχουμε για τη δύναμή Του; Τι μπορούμε να κάνουμε ώστε να εμπιστευόμαστε την δύναμη και την καλοσύνη του Θεού, σε όποια κατάσταση και εάν βρισκόμαστε;

Τρίτη 5 Μαΐου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗΣ

Στο Λουκά 7/ζ' 36-50 ο Ιησούς μετέτρεψε ένα δείπνο σε ένα πνευματικό μεγαλείο δίνοντας αξιοπρέπεια σε μία αμαρτωλή. Ο Σίμων, ένας επιφανής πολίτης και Φαρισαίος, προσκάλεσε τον Ιησού σε δείπνο. Την ώρα του δείπνου, κάτι τάραξε τους προσκεκλημένους: «γυνή τις εν τη πόλει, ήτις ήτο αμαρτωλή» (εδ. 37) έτρεξε στον Ιησού, έπεσε και φιλούσε τα πόδια Του πλένοντάς τα με τα δάκρυά της και αλείφοντάς τα με μύρο πανάκριβο.

Τι μπορούμε να διδαχθούμε από την ευγνωμοσύνη αυτής της γυναίκας προς τον Ιησού, αλλά και από το ότι ο Ιησούς αποδέχτηκε αυτήν την πράξη πιστότητας;

.....

.....

«Ενώ στα ανθρώπινα μάτια η περίπτωση της φαίνονταν απελπιστική, ο Χριστός διέκρινε στη Μαρία ικανότητες για το καλό. Είδε τις καλύτερες πτυχές του χαρακτήρα της. Το σχέδιο της απολύτρωσης χορήγησε στην ανθρωπότητα απεριόριστες δυνατότητες και στη Μαρία οι δυνατότητες αυτές μπορούσαν να πραγματοποιηθούν. Με τη χάρη Του την κατέστησε μέτοχο θείας φύσης... Η Μαρία ήταν η πρώτη που πήγε στον τάφο μετά την ανάστασή Του. Η Μαρία ήταν η πρώτη που διακήρυξε το άγγελμα του αναστημένου Σωτήρα.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 535.

Στο Λουκά 8/η' 43-48 έχουμε μία περίπτωση υπέρτατης δυστυχίας που προκαλεί το ενδιαφέρον του Σωτήρα. Για πολλά χρόνια αυτή η γυναίκα είχε μία ανίατη ασθένεια που εξασθενούσε το σώμα και την ψυχή της. Ωστόσο, μπροστά σ' αυτήν τη δωδεκάχρονη τραγική κατάσταση εμφανίστηκε μία σπίθα ελπίδας – άκουσε για τον Ιησού (Μάρκο 5/ε' 27).

Ήξερε ότι ο Ιησούς ενδιαφερόταν για τους φτωχούς, δεχόταν τους απόβλητους της κοινωνίας, άγγιζε τους λεπρούς, και πάνω από όλα ενδιαφερόταν για τους απελπισμένους όπως αυτήν. Η ακοή όμως δεν επαρκεί, πρέπει να οδηγή στην πίστη (Ρωμ. 10/ι' 17). Και αυτή η πίστη την έκανε να αγγίζει την άκρη από το ρούχο Του. Αυτό το δραστικό άγγιγμα της πίστης τράβηξε την προσοχή του Χριστού. Μόνο αυτή η πίστη μπορεί να λάβει την ευλογία του Ζωοδότη: «η πίστις σου σε έσωσεν» (Λουκά 8/η' 48).

ΣΚΕΨΗ: Είναι εύκολο να κρίνουμε τους ανθρώπους, έτσι δεν είναι; Ακόμη και όταν δεν το λέμε, πολλές φορές τους κρίνουμε μέσα μας. Πώς μπορούμε να το σταματήσουμε αυτό, καθώς κανείς δεν ξέρει τι θα κάναμε εάν ήμασταν εμείς στη θέση τους;

Τετάρτη 6 Μαΐου

ΚΑΠΟΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΝ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Διαβάστε Λουκά 10/ι' 38-42. Ποιες σημαντικές πνευματικές αλήθειες μπορούμε να πάρουμε από αυτήν την ιστορία; (Δείτε επίσης Λουκά 8/η' 14).

.....

.....

.....

Ως οικοδέσποινα, η Μάρθα «ενησχολείτο εις πολλήν υπηρεσίαν» (Λουκά 10/ι' 40) για να φροντίσει τους επισκέπτες της. Η Μαρία όμως, «καθήσασα παρά τους πόδας του Ιησού, ήκουε τον λόγον αυτού» (εδ. 39). Έτσι, η Μάρθα κατέληξε να παραπονιέται στον Ιησού που έμεινε να κάνει μόνη όλη την δουλειά. Ο Ιησούς δεν επέπληξε την Μάρθα για την ενασχόλησή της με την υπηρεσία, αλλά τόνισε περισσότερο την ανάγκη να θέσουμε σωστές προτεραιότητες στη ζωή. Η συναναστροφή με τον Ιησού είναι το πρώτιστο στη μαθητεία – όλα τα υπόλοιπα ακολουθούν.

«Το έργο του Χριστού έχει ανάγκη από προσεκτικούς και δραστήριους εργάτες. Υπάρχει ένας απέραντος αγρός για τις Μάρθες, τις ζηλώτριες και δραστήριες στο θρησκευτικό έργο. Αλλά ας καθίσουν πρώτα με τη Μαρία στα πόδια του Ιησού. Η χάρη του Χριστού ας καθαγιάσει τη φιλοπονία, την προθυμία και την ενεργητικότητά τους. Τότε η ζωή τους θα καταστεί μία ακατανίκητη δύναμη για το καλό.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 494,495.

Διαβάστε Λουκά 8/η' 1-3, 23/κγ' 55,56, 24/κδ' 1-12. Τι βλέπουμε από αυτά τα εδάφια για τον ρόλο των γυναικών στη διακονία του Χριστού;

.....

.....

.....

Καθώς «διήρχετο αυτός πάσαν πόλιν και κώμην, κηρύττων» (Λουκά 8/η' 1) συνοδευόμενος από τους 12 μαθητές Του, η διακονία Του επεκτεινόταν. Ο Λουκάς επίσης αναφέρει την δυνατή μαρτυρία ορισμένων γυναικών, «αίτινες ήσαν τεθεραπευμένοι από πνευμάτων πονηρών και ασθενειών, Μαρία η καλουμένη Μαγδαληνή, εκ της οποίας είχαν εκβή επτά δαιμόνια, και Ιωάννα η γυνή του Χουζά, επιτρόπου του Ηρώδου, και Σουσάννα και άλλαι πολλαί, αίτινες διηκόνουν αυτόν» (εδ. 2,3).

ΣΚΕΨΗ: Εάν κατανοήσουμε το ότι ο Ιησούς πέθανε για κάθε άνθρωπο, τότε θα μπορούσαμε να αντιληφθούμε καλύτερα την ισότητα όλων ενώπιον του Θεού. Πόσο καλά εφαρμόζουμε αυτήν την αλήθεια στη συμπεριφορά μας προς τους άλλους; Πώς μπορούμε να αποτινάξουμε οτιδήποτε μας κάνει να κοιτάζουμε υποτιμητικά τους άλλους;

Πέμπτη 7 Μαΐου

ΕΠΙΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ, ΘΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο βλέπουμε τον Ιησού να στρέφεται σε δύο χήρες για να δώσει σπουδαία πνευματικά διδάγματα.

Στην πρώτη περίπτωση (Λουκά 18/ιη' 1-8), ο Ιησούς λυπήθηκε την φτωχή και αδύναμη χήρα που ήρθε αντιμέτωπη με τον άδικο, αλλά ισχυρό κριτή για την υπόθεσή της. Είχε αδικηθεί και απατηθεί, παρόλα αυτά πίστευε στην εξουσία του νόμου και της δικαιοσύνης. Ο κριτής όμως δεν φοβόταν ούτε Θεό ούτε ανθρώπους, αδιαφορούσε ολοφάνερα για την περίπτωση της χήρας, και ήταν απρόθυμος να την βοηθήσει. Η φροντίδα προς τις χήρες είναι Βιβλική απαίτηση (Έξ. 22/κβ' 22-24, Ψαλμ. 68/ξη' 5, Ησ. 1/α' 17), αλλά ο κριτής προτίμησε να αγνοήσει το νόμο. Ωστόσο η επιμονή της χήρας ανάγκασε τον άδικο κριτή να αναλάβει την υπόθεσή της.

Η παραβολή μάς διδάσκει τρία σημαντικά πράγματα: (1) να προσευχόμαστε συνεχώς χωρίς να αποθαρρυνόμαστε (Λουκά 18/ιη' 1), (2) η προσευχή μπορεί να αλλάξει τα πράγματα – ακόμη και την καρδιά ενός άδικου κριτή και (3) η πίστη που επιμένει είναι αυτή που νικάει. Η αληθινή πίστη ωθεί κάθε Χριστιανό να μην τα παρατά ακόμη κι αν χρειαστεί να περιμένει μέχρι την τελική ετυμηγορία όταν θα έρθει ο Υιός του ανθρώπου (εδ. 8).

Στην δεύτερη περίπτωση (Λουκά 21/κα' 1-4, Μάρκο 12/ιβ' 41-44), αφού ο Ιησούς αποκήρυξε και καταδίκασε την υποκρισία των θρησκευτικών ηγετών στο ναό, έστρεψε την προσοχή των μαθητών σε μία φτωχή χήρα που έδειξε την πραγματική φύση της αληθινής θρησκείας.

Ο Ιησούς αναφέρεται σε κάποιους θρησκευτικούς ηγέτες ως «οίτινες κατατρώγουσι τας οικίας των χηρών» (Λουκά 20/κ' 47) και παραβιάζουν την Θεϊκή εντολή να φροντίζουν τις χήρες και τους φτωχούς. Όπως και σήμερα, πολλοί δίνουν μόνο για να φανούν ευλαβείς, και το χειρότερο, αυτά που δίνουν είναι από το περίσσειμά τους. Στην δωρεά τους δεν υπάρχει καμία προσωπική θυσία. Ο Ιησούς, αντιθέτως στρέφει την προσοχή των μαθητών στη χήρα ως το πρότυπο της αληθινής θρησκείας, καθώς πρόσφερε όλη της την περιουσία. Για εκείνους το κίνητρο ήταν η επίδειξη, ενώ για την χήρα ήταν η θυσία και η δόξα στο Θεό. Η αναγνώριση ότι ο Θεός είναι ο Κυρίαρχος όλων όσων είχε, και η προθυμία της να Τον υπηρετήσει με ό,τι είχε, ήταν εκείνο που έκανε την χήρα να δώσει το δίλεπτο. Εκείνο το οποίο μετράει για τον Παντογνώστη Δημιουργό δεν είναι το τι δίνουμε αλλά το γιατί το δίνουμε – δεν έχει αξία το πόσο δίνουμε αλλά ποιο είναι το μέτρο της θυσίας μας.

ΣΚΕΨΗ: Τι θυσία κάνετε για τον καλό των άλλων και το έργο του Θεού;

Περαιτέρω μελέτη:

Εκείνος, «που ενδιαφέρθηκε για τη μητέρα Του ενώ αγωνιούσε κρεμασμένος στο σταυρό, που εμφανίσθηκε στις θρηνούσες γυναίκες και τις έκανε αγγελιοφόρους Του για να μεταδώσουν το πρώτο χαρμόσυνο μήνυμα του αναστημένου Σωτήρα, είναι και σήμερα ο καλύτερος φίλος της γυναίκας και τη βοηθάει σε κάθε περίπτωση που σχετίζεται με τη ζωή.» E. Χουάιτ, Χ.Ο. σ. 145.

«Ο Κύριος έχει έργο τόσο για τις γυναίκες όσο και για τους άνδρες. Όλοι έχουν τη θέση τους στο έργο Του... και Εκείνος θα εργαστεί μέσα από αυτούς. Εάν έχουν την αίσθηση του καθήκοντος και εργάζονται υπό την επιρροή του Αγίου Πνεύματος, θα είναι έτοιμοι για εκείνον τον καιρό. Ο Σωτήρας θα δει σ' αυτές τις γεμάτο αυτοθυσίες γυναίκες την μορφή Του και θα τις ενδυναμώσει περισσότερο και από τους άνδρες. Στην οικογένεια επιτελούν το έργο που οι άνδρες δεν μπορούν, ένα έργο που εκτείνεται στην εσώτερη ζωή. Μπορούν να πλησιάσουν την καρδιά εκείνων που οι άνδρες δεν μπορούν. Το έργο τους είναι απαραίτητο.» E. Χουάιτ, Evangelism, σ. 464,465.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Είναι αξιοσημείωτος, σε όλα τα ευαγγέλια, ο ρόλος των γυναικών στην ανάσταση του Ιησού: Γυναίκες είδαν πρώτες τον αναστημένο Χριστό και μίλησαν για την ανάστασή Του στους άλλους. Από τις μαρτυρίες τους μάλιστα αποδεικνύεται και η σωματική ανάσταση του Ιησού που ορισμένοι αρνούνται ή αμφισβητούν. Γιατί ο ρόλος τους είναι τόσο σημαντικός; Αν η ιστορία της ανάστασης του Ιησού ήταν πλασματική από τους συγγραφείς, όπως ορισμένοι ισχυρίζονται, γιατί να αναφέρουν τις γυναίκες που δεν έχαιραν την εκτίμηση της κοινωνίας ως τις πρώτες που είδαν και μίλησαν με τον αναστημένο Ιησού; Αν η αφήγηση αυτή ήταν πλασματική γιατί δεν χρησιμοποίησαν άνδρες προκειμένου να την κάνουν πιο πιστευτή στους άλλους;
2. Σε μία κοινωνία όπου η γυναίκα δεν είχε αξία, ο Ιησούς εξύψωσε τις γυναίκες ως παιδιά του Θεού, κόρες του Αβραάμ, και ισάξιες της βασιλείας του Θεού. Αν και όλοι είναι ίσοι μπροστά στον Θεό, οι άνδρες και οι γυναίκες δεν είναι το ίδιο. Πώς μπορούμε να επιβεβαιώσουμε την ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών ενώπιον του Θεού χωρίς να αγνοήσουμε τις διαφορές που υπάρχουν; Πώς αυτές οι διαφορές φαίνονται στη ζωή της εκκλησίας;